

Տ. ԱՂԱՆ ԱՔԵՂԱՅ ԵՐԱՋԱԿԵԱՆԻ ՔԱՐՈՉԸ՝
ԽՕՍՈՒԼԾ ՍԱՅՐ ԱԹՈՈ ՍՔ. ԷՋՄԻԱՄՆԻ ՍՔՅ. ՅՐԵՇՏԱԿԱՊԵՏԱՅ
ԵԿԵՂԵՑՈՒՄ «ՍՐԲՈՅ ՅՐԵՇՏԱԿԱՊԵՏԱՅՆ ՊԱՐԻԻԷԼԻ,
ՄԻՔԱՅԷԼԻ ԵՒ ԱՄԵՆԱՅՆ ԵՐԿՆԱՅԻՆ ԶՕՐԱՅ» ՏՕՆԻ ԱՌԻԹՈՎ

(9 նոյեմբերի, 2019 թ.)

Սիրելի՛ հաւատաւոր քոյրեր եւ եղբայրներ,

Այսօր Հայ Առաքելական Սուրբ Եկեղեցին յիշատակում է հրեշտակապետաց, հրեշտակաց ու երկնաւոր ամբողջ զօրքի տօնը:

Մենք քրիստոնեաներս Քրիստոսի Սուրբ Եկեղեցու մէջ Մարտնչող եկեղեցին ենք կազմում, որ հաւատքի բարի պատերազմի մէջ ենք ու յոյս ունենք, որ այն յաղթանակով պիտի պսակենք եւ Երկնքի արքայութեան պիտի արժանանանք: Կան նաեւ անձեր, ովքեր այդ պատերազմն արդէն յաղթանակով պսակել են եւ այս կեանքից փոխադրուել. նրանք սուրբերն են: Եւ անցեալ շաբաթ օրը մեր Սուրբ Եկեղեցին նշեց Ամենայն Սրբոց՝ բոլոր յայտնի ու անյայտ սուրբերի յիշատակը, այսինքն՝ տօնախմբեցինք Յաղթանակած եկեղեցու տօնը: Այսօր էլ Հրեշտակաց դասի՝ Անդրանկաց եկեղեցու տօնն է:

Ըստ մեր Սուրբ Եկեղեցու վարդապետութեան Հրեշտակաց դասը կամ Լուսեղէններին, եւ կամ Զուարթուններին Աստուած արարուել է աշխարհի ստեղծման առաջին օրը՝ լոյսի հետ: Ինչպէս Սուրբ Գիրքն է ասում՝ նրանցից մի մասը հպարտութեան պատճառով ապստամբել է Տիրոջ դէմ. նրանք անկեալ հրեշտակներն են: Հրեշտակաց դասն՝ իր կամքով, իր ազատ կամքը Տիրոջն է յանձնել ու այժմ Տիրոջ փառքի յաւիտենական ծառայութեանն են բոլոր հրեշտակները:

Ուսանելի եւ հետաքրքրական է հետեւեալ պատմութիւնը: Մի վանականի մօտ են գալիս ու հարցնում, թէ ինչով էր ինքը զբաղւում վանքում, երբ վանական կեանքով նոր էր սկսել ապրել: Նա ասում է, որ վանականների համար ջուր էր բերում եւ վանքի համար փայտ կոտրատում: Այս լսելով հարցնում են, թէ հիմա, որ արդէն քսան տարի է ինչ վանքում է

ապրում, հիմա՛ ինչ է անում: Վանականն ասում է, որ այժմ նոյնպէս ջուր է բերում ի սէր իր վանական եղբայրների ու վանքի համար փայտ կոտրատում: Այս պատասխանից զարմացած ասում են, թէ այս քսան տարուայ տարբերութիւնն ու աճն այդ դէպքում որն է, եթէ քսան տարի է վանքում է ապրում ու նոյն գործն է անում: Վանականն ասում է, որ այն ժամանակ գործն անում էր զուտ որպէս պարտականութիւն, գործ, իսկ հիմա նոյնն անում է սիրով ու յօժարութեամբ, ազատ ընտրութեան արդիւնքում:

Միրելի՛ հաւատացեալներ, այսօր մենք հրեշտակներից սովորելիք ունենք: Նախ մեր կամքը Տիրոջը յանձնել, սեփական եսը թողնել ու յօժարութեամբ Աստծու բարի ու կատարեալ կամքը կատարել ու նաեւ մեր գործերով, մեր խօսքով ու մեր կեանքով Տիրոջն սպասաւորել, Տիրոջը ծառայել:

Մի թռչնաբուծարանի բակում մի օր աշխատողները տեսնում են արծուի փոքրիկ ճուտիկի ու վերցնելով տանում են թռչնաբուծարանի հաւերի մօտ, որ դրսում չմնայ ու չվնասուի: Արծուիկը մեծանում է եւ երկար ժամանակ մնում է թռչնաբուծարանում ու ապրում է որպէս հաւ: Մի օր, երբ բոլոր հաւերը բակում էին, յանկարծ երկինքը մթնում է, բոլոր հաւերը վախեցած սկսում են այս ու այն կողմ փախչել, որովհետեւ երկնքում էր յայտնուել մեծ արծիւր, որ թեւերը լայն տարածած սաւառնում էր: Այս տեսարանը զարմանալի է թւում փոքրիկ արծիւին, եւ նա զարմացած հարցնում է մայր հաւիկին, թէ ինչ թռչուն է, որ այդպէս հզօր է ու այդքան բարձր է ճախրում, ապա աւելացնում է, որ ինքն էլ շատ կցանկանէր այդքան բարձր ու ազատ սաւառնել: Մայր հաւը, «հետաքրքրասէր ձագուկին» արագ հաւաքուն տանելով, ասում է.

— Երկնքում սաւառնողն արծիւ է, գիշատիչ ու յոյժ վտանգաւոր մի թռչուն: Դու չես կարող այդպէս թռչել, որովհետեւ դու արծիւ չես, դու հաւ ես... դու հաւ ես, անցիր, քո բոյնը մտիր:

Այսօր այստեղ այս Սուրբ կամարների ներքոյ այժմ համախմբուել ու մէկտեղուել է Քրիստոսի Սուրբ Եկեղեցին Տէր Յիսուս Քրիստոսի Կենարար Մարմնի ու Արեան խորհուրդի մէջ. ահա մենք աղօթքի ենք կանգնած, մեզ հետ են բոլոր հրեշտակները, ովքեր սպասաւորում են Տիրոջ Սուրբ խորհուրդին եւ նրանց հետ միասին աղօթակից երգում ենք «Սուրբ, Սուրբ, Սուրբ...»: Մեզ հետ է նաեւ ողջ սրբոց դասը, որոնցից ոմանց էլ անուն առ անուն քիչ առաջ յիշատակեցինք: Սուրբ Առաքեալն ասում է. «Բայց դուք մօտեցել էք Սիրոն լեռանը եւ կենդանի Աստծու

քաղաքին, երկնային Երուսաղէմին, հրեշտակների բիւրաւոր բանակներին, երկնքում գրուած անդրանիկների հանդիսաւոր ժողովին, բոլորի դատաւոր Աստծուն, կատարելութեան հասած արդարների հոգիներին եւ Յիսուսին՝ նոր ուխտի միջնորդին, եւ Նրա արեան հեղումին, որ աւելի խօսուուն է, քան արիւնն Աբէլի» (Եբր. ԺԲ. 21–23): Եւ այս է մեր իրական վիճակը, մենք Տիրոջ ստեղծագործութիւնն ենք, մեր Երկնաւոր Հօր տունը արքայութիւնն է, ուր որ մենք մեր օթեւաններն ունենք, մեր տունը: Մեր Հօր տունը երկինքն է, մեր իրական վիճակը հրեշտակական ու սուրբ վիճակն է, մեր իրական պատկերը Աստծու պատկերն է: Մենք բաժնեկից ենք հրեշտակների ծառայութեանը եւ մենք ընտանիք ունենք՝ ողջ սրբոց դասը: Բայց աշխարհը մեզ ասում է, որ մենք կապ չունենք սուրբերի ու հրեշտակների հետ, փող, տներ, հարստութիւններ, իշխանութեան մարմաջ, աթոռներ...

Մի պատմութիւն կայ. ասում են մի օր Սուրբ Գաբրիէլ հրեշտակապետը հրեշտակների ժողով է գումարում, որպէսզի քննարկուի աշխարհում ապրող քրիստոնեաների հարցը: Ժողովին մասնակցում են գրեթէ բոլոր հրեշտակները եւ մեծամասամբ դժգոհութիւն են յայտնում քրիստոնեաների մասին, ասելով, որ բոլոր քրիստոնեաների միայն երկու տոկոսն է, որ իրական քրիստոնէական կեանքով է ապրում: Եւ ահա ժողովի ժամանակ որոշուում է, որ հրեշտակները պէտք է նամակ գրեն այդ երկու տոկոս քրիստոնեաներին:

Սիրելի՛ հաւատացեալներ, ես այդ բացիկ նամակներից չեմ ստացել, ու հիմա հարցս հռետորական է.

Դուք կարող էք ասել ինչ էր գրուած այդ բացիկների մէջ...

Տա՛ Աստուած, որ բոլորս էլ հրեշտակների պահպանութեան մէջ մնանք, որ Տիրոջ խօսքը կարդացող, ընկալող ու գործադրող՝ իրական հաւատացեալներ լինենք, ու թո՛ղ որ հրեշտակների միջոցով Աստծուց ուղարկուած խօսքերը մեր ականջներին եւս հասնեն. ամէն:

